

De la "Muntele Mic" la "Muntele Mare" Un salt vertical de 40 de ani

De George Kun

Martie 1966

Vestea mult asteptata a sosit. Voi pleca intr-o tabara de ski la Muntele Mic. Pentru un tinar schior Timisorean la vremea aceea, asta era cadoul suprem hedonistic pentru libertatea fizica a corpului, a spiritului, comuniunea cu natura, departe de gindurile scolare si atentia parinteasca si nu in ultimul rind o ocazie superba de expunere favorabila la atentia fetelor...

Restul evenimentelor pregatitoare au fost si ele de exceptie. Cooperativa "Prestarea" a mai ramas cu un singur hanorac de inchiriat, si doamna de acolo mi-a spus la telefon ca hanoracul in cauza avea doua pete de ulei, dar eu am hotarit ca alea vor fi medalii sportive pentru cine va indrazni sa faca bascalie. Bocancii mi s-au potrivit de minune caci am facut uz de ambele perechi de ciorapi si de o supratalpa, iar schiurile de lemn aveau 3 canturi lipsa, dar spre norocul meu, in locuri simetrice pe ambele schiuri, deci nu conta.

Rucsac aveam de la drumetii anterioare.

In dimineata excursiei am plecat la 5:30 la statia de tramvai si cum era duminica, si nu era aglomerat, n-a trebuit sa stau pe trepte. Am prins trenul la timp si in compartimentul de clasa II-a erau 4 tarani care toti fumau, asa ca am putut sta pe coridor sa admir privelistea care oricum nu se vedea prea bine de dinauntru. Am ajuns cu bine la destinatie si acolo ne astepta un camion military cu banchete. Pe drum am cintat si am spus bancuri, ne-am distrat de minune. Mi s-a spart un borcan de gem in rucsac de la zdruncinaturi, dar cel de miere a scapat si asta era mult mai important.

Camionul ne-a dus doar pina la Borlova, la poalele muntelui ca de acolo se ajungea pe virf doar cu tractorul sau cu caii. Taranii locali ne asteptau cu gloabele si luau 40 de lei de persoana pentru rucsac si schiuri. Dupa ce am lasat fetele si baietii mai bagaretzi sau mai slabutzi inainte, n-a mai ramas nici un cal, dar un taran care a vazut 20 de lei in mina mea, i-a luat repede si a aruncat schiurile mele pe o gloaba trista si nefericita.

Norocul m-a lasat doar cu rucsacul, si dupa 4 ore de gifiiala si sudoare am ajuns triumfator pe culme, la cabana principala, unde efortul ne-a fost rasplatit cu felii groase de pine neagra unsa cu magiun dens si aromat ..un deliciu! Ceaiul negru cu mult zahar si acrit gourmand cu cristale de acid citric ne-a umplut bine burtile, si am inteles clar legatura dintre viata roza si stomacul plin.

Fericirea mea a atins apogeul cind am aflat ca am fost repartizat in camera "mica" a cabanei, care avea doar 8 paturi suprapuse, cu un total de 16. Eu am luat un pat "de jos" mult mai stabil, dar in schimb trebuia sa pun lemne pe foc. Din nou avantaj extraordinar: controlam temperature camerei.

Zapada a fost grozava dar funia de la telescaun era rupta si in reparatie pe toata saptamina. Asta ne-a dat ocazia sa facem urcusurile pe pirtie pe jos, cu schiurile in spate si sa dobindim o conditie fizica de invidiat.

A fost o vacanta grozava, de neuitat!

Martie 2006

Au trecut 40 de ani. Vestea mult asteptata a sosit. Mi se da voie s-o intind la ski pe o saptamina. Ma duc pe Internet. In 20 de minute stiu unde sint conditiile de zapada si "package"-urile de vacanta cele mai bune in Canada. In urmatoarele 10 minute aranjez prin telefon toate detaliile de zbor, casa, masa si fac plata completa cu o carte de credit.

Impachetez si a doua zi zbor la Calgary, in Alberta si de acolo ne ia autocarul la Panorama, British Columbia. E un drum de 3 ore jumate prin parcul National Banff si Parcul National Kootenay. Autocarul e plin de Ontarieni, Quebecois, Britanici, Germani, Australieni, Neozeelandezi si Belgieni. Conversatiile si politeturile au durat doar jumate de ora pina am iesit complet din Calgary. Dupa scurt timp, lumea a amutit, falcile cadeau incet si ochii se holbau repede. Frumusetea majestuoasa a peisajului

inconjurator ne-a coplezit pe toti. Munti masivi cu virfuri acoperite de zapada si gheatza, formatii stincoase uriase de forme fantastice, paduri salbatice, lacuri sclipitoare si riuri tumultoase, reflectii solare in curcubee, umbre si jocuri de lumini de la soare... o feerie. Cind soferul ne-a spus la un moment dat ca acesta este unul dintre cele mai spectaculoase drumuri din lume, stiam deja ca nu exagereaza. Activitatea frenetica de fotografiat prin geamurile mari ale autocarului de lux, s-a domolit repede cind turistii au inteles ca ne se poate face dreptate optica acestei naturi. Ea pur si simplu trebuie vazuta.

Autostrada era singura "zgirietura" a civilizatiei prin acest peisaj vrajit unde fiecare scena noua a acestei naturi maretze, concura cu cea anterioara. Soferul, obisnuit cu reactia turistilor, ne-a explicat ca acel castel monumental format din stinci fantasmagoreice la care toti se uitau cu neincredere, de fapt se numea, foarte simplu si intuitiv, "The Castle Rock".

Marea surpriza a venit cind noi am observat la fiecare 20 de km un pod sofisticat de beton, arcuit peste sosea, care avea capete invizibile, disparind in padure pe ambele parti, iar podul in sine avea copaci pe margini cu pamint si tufisuri conifere la mijloc. Am aflat ca aceste poduri erau facute pentru animale (cerbi, caprioare, vulpi, lupi, ursi) ca sa poata circula liber pe teritoriul si in imparatia lor, care a fost "taiata" in doua de mina omului, prin autostrada. Mai tirziu am observat ca pe zeci de kilometri de-a lungul soselei, pe ambele parti, erau garduri inalte din sirma, o idee buna atit pentru masini cit si pentru animalele salbatice.

"Radium Springs", o minunatie de ape termale, se afla tot de-a lungul acestei sosele. Cred ca Sovata si Borsec sint mai bune, dar nu le-am spus amicilor canadieni, sa nu-i necajesc ca ei sint baieti buni si in general nu sint laudarosi.

Citeva din serpentinele pe care le-am coborit mi-au adus stomacul mai aproape de gura decit a intentionat natura. Unul din turisti a remarcat ca un defect la frine ar fi dezastruos, dar soferul ne-a explicat ca dezastrul ar fi minor si ne-a aratat de ce. Pe serpentinele coboritoare abruite, la fiecare 100 m era o contrapanta la deal, pa care un autobus sau o masina se poate abate si opri singura , in mod natural.

In sfirsit am ajuns si la Panorama, un Paradis pentru schiori alpini si de fond. Pentru cei care vor mai mult decit 120 de pirtii marcate, cu zapada superba si lifturi rapide, statiunea mai ofera si "Heli -skiing", o aventura unica de schiat la mari inaltimi, in zapada "virgina" si o imensitate pudroasa, neatinsa de om, unde esti transportat cu elicopterul. Aceasta distractie e desigur costisitoare, dar e unul din acele lucruri care trebuie facute odata in viata. Se mai poate zbura si cu deltaplanul, o experienta de zbor compusa din: 1 (un) triunghi de pinza, 1 (un) om nebulos si 1 (una) pereche de skiuri. Cum aceasta experienta e uneori "ultima", am preferat s-o fotografiez decit s-o incerc. Tot grozave si mai sigure sint excursii organizate cu "snow shoes" sau rachete de zapada sau excursii ghidate cu snowmobile (motociclete de zapada) prin locuri unice si neaccesibile cu schiuri sau pe jos.

Pentru distractie populara, in fiecare dupa amiaza sint demonstratii de talent si pricepere ca de exemplu schiat pe balustrade de metal (venind in viteza de pe o pirtie de zapada), traversat baltoace de apa cu schiuri de zapada (cind de fapt traversarea se opreste in mijlocul baltii), sarituri si tumbe de pe trambulina. Eroii acestor spectacole au intre 14 si 18 ani si multi dintre ei ajung in mod miraculos sa si imbatrineasca. Important este ca aerul rarefiat cu oxigen redus la inaltimile de munte, stimuleaza decizia de participare la aceste evenimente. Pentru muritori de rind ca mine, o cina pe virful muntelui si o coborire de 45 minute cu facii, era o trasneala suficienta.

Panorama mai are si un system de 7 bazine uriase cu apa termala, in aer liber, cu virfurile semete ale muntilor reflectindu-se in apa. Relaxarea totala e uneori imbunatatita de ocazii de umor, cind o americana grasa cu fatza rotunda si rosie, m-a intrebat de unde sint si cind i-am spus, a exclamat incintata ca-i placea grozav de mult accentul meu. I-am propus sincer ca daca vrea, si ea si-l poate insusi, si eram dispus sa-i dau lectii gratuite de engleza cu un accent moderat romanesc. Cu modestia tipica americana a refuzat oferta, dar mi-a spus ca ii place mult mai mult in Canada decit in Iowa, USA.

Nimic nu e mai trist decit sa vii acasa dintr-o vacanta ca asta, dar cind scriu articolul, o retraiesc din nou.

Vive le Canada! Pe curind,

Al D-voastra,

George Kun